

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Den glemte Paraply

Citation: Hertz, Henrik: "Den glemte Paraply", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid70610.pdf (tilgået 18. april 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Den glemte Paraply.

✕ Madam!

✕ Anledningen til denne
Epistel, som jeg herved har
Den Ære, Dem i Hast at sende
I Tillid til et hastigt Svar,
Er at jeg atter som en Nar
laftes gik fra Dem i Taaget
Og glemte som sædvanligt Noget.

✕ »Hvad har De glemt?«

✕ En Paraply,
Der næsten var saa god som ny.

186

✕ Jeg seer i Aanden allerede,
Hvorledes De med venlig Hast
Forlader Alting, Løst og Fast,
For Paraplyen op at lede.
Jeg seer Dem søge selv med Lyst;
Jeg troer at høre Deres Røst:
»Aa, lille Colding! Hertz iaftes
»Har glemt hos os en Paraply.
»Han siger, den er næsten ny;
»Det er formodentlig den Taftes,
»Som jeg imorges tidligt saae
»Paa Gangen i et Hjørne staae.«
- »Den har jeg med seet,« svarer Colding;
»Men den er Pokker ikke ny.
»Det er en gammel Paraply;
»Man kunde kalde den en Olding.«
- »Hvor vil De hen! Hans Paraply,
»Han skriver, er saa god som ny.
»Kom den ei ned med i Karethen?«
- »Det kan jeg aldrig troe!« - »Saa see
»I Barnestuen ad; maaskee
»Har Julie fornylig seet'en.
»Men lad der blive rigtig led't.«
187 - »Jeg?« spørger Julie, der triner
Med Gratien i Gang og Miner
I Stuen ind; »hvad er der skeet?
»Hvad siger Mutter jeg har seet?«
- »En Paraply, som Hertz forglemt . . .«
- »Naa den!« begynder med et Smil,
Med Talens Iver og dens Ild
Min vakkre Julie at skjemte:
»En, der er gjort i gammel Stil?
»En pjaltet En med Plet paa Stangen?«
- »Du feiler, Pige!« - »Men, min Gud!
»Jeg selv har seet den staae paa Gangen.
»Jeg syntes strax, at den saae ud
»Som om det kunde være Hertzes.«
- »Men hør nu blot! Hans Paraply,
»Han skriver her, er ganske ny.«

✕ Mens nu der søges, mens der skjertses,
Imens man spørger Hver især,
Og lader Christiane kalde,
Og er i grunden lige nær,
Er Resultatet det, at Alle

Har seet en gammel Paraply,
Men Ingen, ak! har seet en n y.

188

☒ - Tilgiv, hvis jeg imod min Villie,
Har foraarsaget Dem, Madam!
Og Deres ærede Familie
En Uro, som er snart en Skam.
Men - seer De, hele vor Forvirring
Er rigtigt grundet i en Irring.
Jeg siger ei, min Paraply
Er hvad man kalder ganske ny.
Hvor kunde jeg vel det! Desværre,
At den er gammel, veed vor Herre.
Nei, den er blot saa god som ny.
Ved hvilket Udtryk kun jeg mener,
At den i violet Person
De samme Dyders Sum forener
Som hver en splinterny Patron.
Min gamle Paraply betrygger
Mig fuldt saa godt som nogen ny
Imod vort slemme Climas Nykker.
Den giver mig mod Regnen Ly,
Og den kan bæres under Armen,
Den kan genere mig i Varmen,
Den kan i Tørr'veir tages med,
Og savnes, naar det skyller ned;
189 Den kan forsømmes, den kan gjemmes,
Kan hvor det ønskes i vor By
Hos Venner og Bekjendte - glemmes,
Saa godt som var den splinterny.

☒ At meerbemeldte Paraply
Ei regnes kan til de moderne,
Indrømmer jeg Dem meget gjerne.
At den igunden ei er smuk,
Har tidt jeg mærket med et Suk.
Men den er god; og alt det Gode,
Det veed jeg, gjælder just hos Dem,
I deres elskelige Hjem,
Langtmeer end det, der er paa Mode.

☒ Jeg vover altsaa her paany,
Træt af at skrive Vers og skjemte,
At haabe tilsendt min forglemte,
Til min Fortred, jeg troer, bestemte,
Men skikkelige Paraply.

190

☒ Idet jeg kysser Deres Hænder,
Jeg beder hilse Hver især
Af Deres Børn og andre Venner,
Samt Hver, der er mit Hjerte kjær.

☒ P. Scr.
Hvis Deres Mand er arriveret
Fra Reisen over Beltets Iis,
Da ønsker jeg mig ligerviis
Ved Buddet derom averteret.